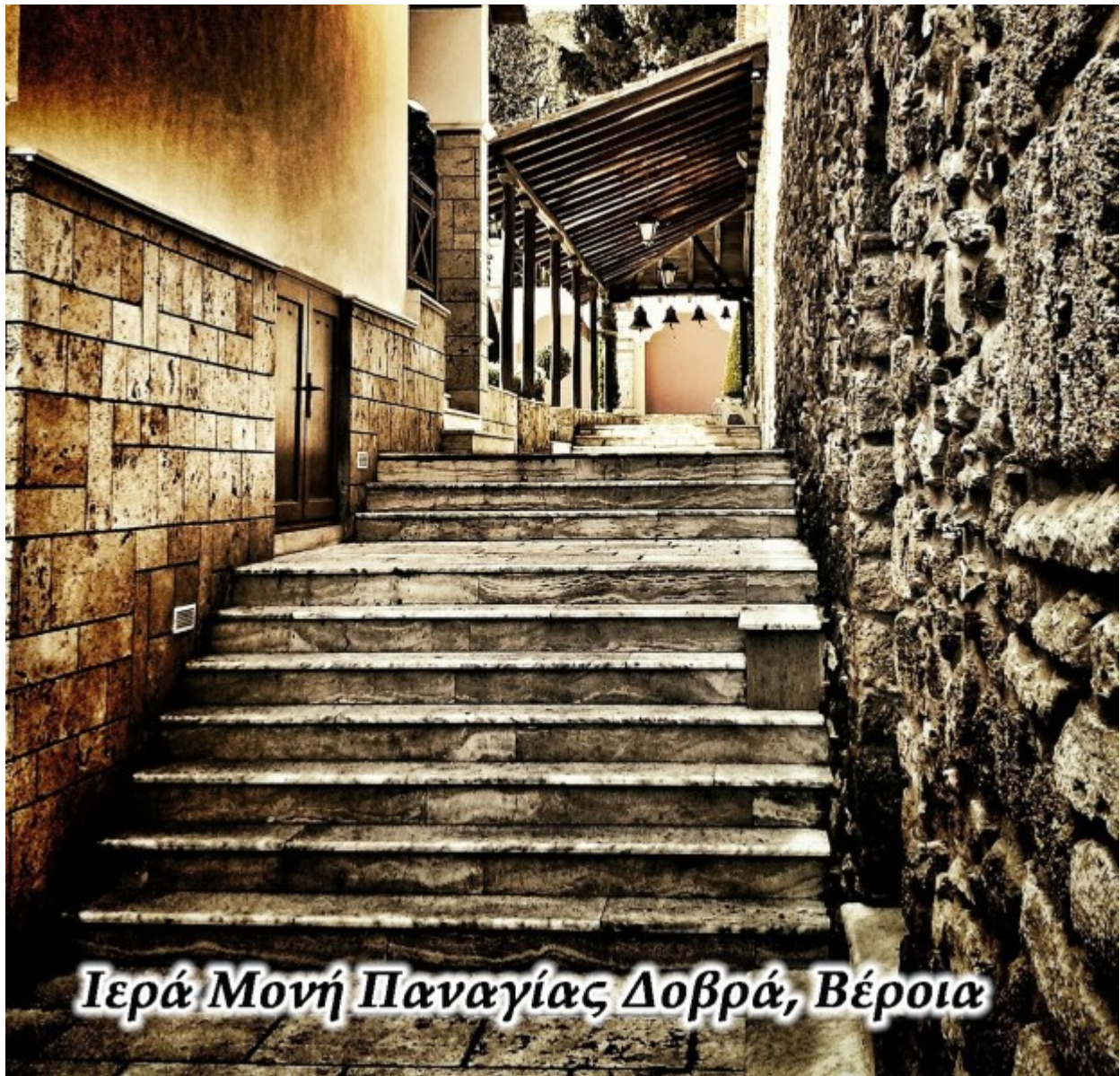

Τα στάδια προς την εν Χριστώ τελείωση.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πνευματική ζωή είναι όλα όσα κάνουμε, συνεργαζόμενοι με την χάρη του Θεού, για να πετύχουμε τον σκοπό της ύπαρξής μας που είναι η θέωση.

Η πνευματική ζωή είναι μια δυναμική πορεία. Αρχίζει με το βάπτισμα, που είναι κάθαρση του κατ' εικόνα, και συνεχίζεται με την ασκητική ζωή για να φθάση ο άνθρωπος στο καθ' ομοίωσιν, δηλαδή στην κοινωνία με τον Θεό.

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία η πνευματικότητα δεν είναι κάτι το αφηρημένο, ούτε κάτι που συνδέεται με την λογική, το συναίσθημα, την αισθητική, αλλά η ενότητα του Χριστιανού με τον Χριστό και η κοινωνία του με το Άγιον Πνεύμα.

Οπότε, η ορθόδοξη πνευματικότητα είναι συνώνυμη με την ορθόδοξη εκκλησιαστική πνευματική ζωή. Η πνευματικότητα δεν είναι κάτι που παρεμβάλλεται μεταξύ του Χριστιανού και του Θεού, αλλά είναι έκφραση της ενώσεως του ανθρώπου με τον Θεό, δεν είναι κάτι που γίνεται έξω από την Εκκλησία, αλλά η ζωή μέσα στην Εκκλησία.

Ο Απόστολος Παύλος στις επιστολές του κάνει λόγο για πνευματικό, ψυχικό και σαρκικό άνθρωπο. Πνευματικός άνθρωπος είναι εκείνος που έχει κοινωνία με τον Τριαδικό Θεό εν Χριστώ Ιησού, δια του Αγίου Πνεύματος, ψυχικός είναι εκείνος που στηρίζεται απλώς στις ψυχικές του δυνάμεις και σαρκικός είναι εκείνος που δεν έχει το Άγιον Πνεύμα. Πολλές φορές ο ψυχικός άνθρωπος ταυτίζεται με τον σαρκικό.

Η πνευματική ζωή δεν είναι η ζωή της κουλτούρας και του πολιτισμού αλλά η ζωή του πολιτισμού της ψυχής, η αγιοπνευματική, η ζωή «εν αγίω Πνεύματι» και οπωσδήποτε η ζωή «εν τω Πατρί και εν τω Υιώ», αφού η Αγία Τριάς είναι αχώριστη.

Η πνευματική ζωή του αγωνιζομένου χριστιανού εμπερικλείει τις ακόλουθες φάσεις:

α) την μετάνοια – αναγνώριση της πνευματικής τύφλωσης που προκαλεί η αμαρτία (γενικώς).

β) την επιθυμία απαλλαγής από την τύφλωση αυτή.

γ) το πλησίασμα του Θεού, που επιτυγχάνεται με την ταπείνωση. Ο Θεός «ταπεινοίς δίδωσι χάριν».

δ) τη σωτηρία του ανθρώπου από τα πάθη και τις αμαρτίες μέσω του βαπτίσματος και της ενσυνείδητης εξομολόγησης που είναι ανανέωση του βαπτίσματος.

ε) τον πόλεμο των δαιμόνων κατά του αγωνιζομένου χριστιανού.

στ) τη σταθερότητα του αγωνιζομένου στην πνευματική ζωή, άσχετα με το κόστος που τυχόν θα έχει αυτή η στάση.

ζ) την αποκάλυψη, τέλος, του Θεού στον άνθρωπο. Την τέλεια γνώση του Θεού, η

οποία δίνεται ως δώρο στους αγαθούς δούλους του Θεού.

η) την απόκτηση της αγάπης, η οποία πλυμμηρίζει την ύπαρξη του ασκητή-χριστιανού λόγο της ύπαρξης της Χάριτος στην ζωή του.

Το αποτέλεσμα είναι ο άνθρωπος να προοδεύει προς την κατα χάριν θεανθρωπία χωρίς ο ίδιος να συναισθάνεται την “αξιότητά” του (λόγο της ταπείνωσης που έχει) και δι’ αυτού του τρόπου να επιτυγχάνει τον σκοπό της δημιουργίας του, ο οποίος είναι η εν Χριστώ τελείωσής του.

Πηγή: imverias.blogspot.gr